

Rodio se u Budanjama (kraj Vipave), 25. V 1896. god., u porodici sitnog zemljoradnika koja je bila bogata decom. Ne dovršivši srednju školu, a već Jugoslovenski orijentisan i sumnjiv austrougarskim vlastima, bio je prisilno mobilisan i poslat na front u Galiciju 1915. god. Samo tri meseca kasnije on se predao Rusima ne želeći da se bori protiv slovenske braće. U Rusiji je doživeo veliku Oktobarsku revoluciju prisustvujući rađanju novog sveta. Kao pripadnik Jugoslovenske dobrovoljačke divizije došao je u Murmansk i odatle u Francusku. Bio je i na Solunskom frontu. Sredinom 1919. god. položio je gimnazijsku maturu u Bitolju i iste godine se upisao na Veterinarski fakultet u Zagrebu. God. 1924. diplomirao je u Lavovu i postao veterinar. Još kao student učestvovao je aktivno kao agitator želeći da se Koruska prisajedini Jugoslaviji.

Posle diplomiranja radio je kao sreski veterinar u Gornjem Gradu, Krupnju, Šapcu, Odžacima, Bihaću, a zatim kao veterinar u Sloveniji u Ljubljani i Mariboru. Decembra 1945. god. on je veterinar u Ministarstvu poljoprivrede, odnosno u Odeljenju za ishranu Ministarstva narodnog zdravlja u Sloveniji.

Bio je prvi slovenački veterinar koji je doktorirao iz istorije veterinarstva na zagrebačkom veterinarskom fakultetu. To je bilo 1956. god. Nešto kasnije tu njegovu disertaciju izdala je slovenačka Akademija nauka kao posebnu monografiju.

Dr A. Stefančić predaje od 1965. god. na Veterinarskom odseku Biotehničkog fakulteta u Ljubljani Uvod u veterinarstvo i Istoriju veterinarstva. Da bi pomogao studentima u savlađivanju ove materije on je napisao udžbenik iz ovog predmeta. Kao nastavnik penzionisan je 1965. god., a od tada pa do svojih poslednjih dana on je honorarni nastavnik Istorije veterinarstva na Veterinarskom odseku.

Napisao je više knjiga i preko dve stotine stručno-naučnih radova iz svih oblasti veterinarstva, od kojih najveći broj iz istorije veterinarstva, kojoj je posvetio nekoliko poslednjih decenija svoga života.

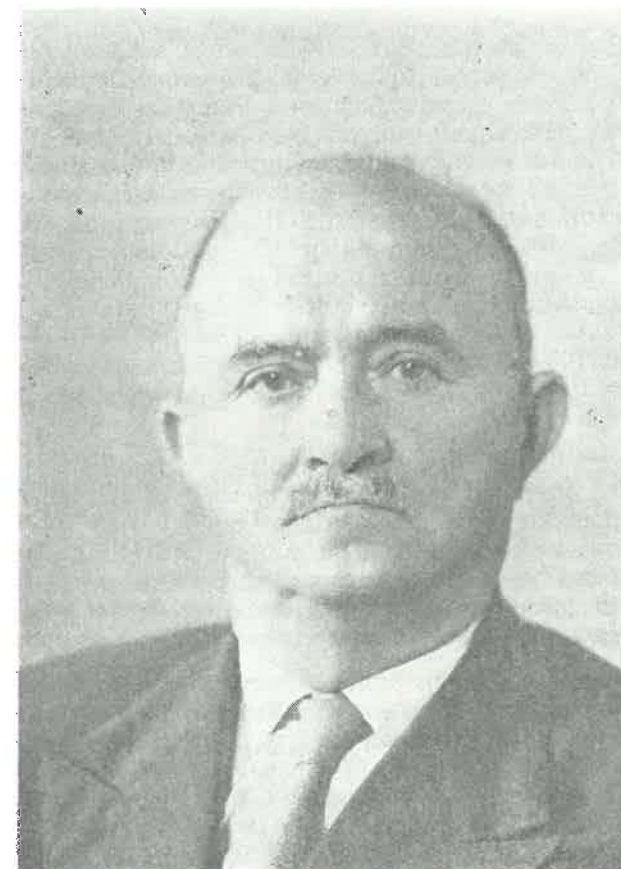
Tih i radan, iznad svega prijatan i druželjubiv, učinio je za slovenačku kulturu daleko više što se to moglo očekivati na osnovu njegovog zanimanja. Ali, baveći se istorijom veterinarstva, on je obeladonio i istrkao time od zaborava mnoge vrednosti i saznanja koje je bio pokrio mrak zaborava. U tome i leži njegova veličina kako u užem stručnom smislu, tako i na širokom planu nacionalne kulture Slovenije. Zato smo mu mi svi, kolege i prijatelji, posebno Naučno društvo za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije, čiji je bio vredan i cenjen član i saradnik, neobično zahvalni, i nosićemo u sebi njegov lik, drag i mio, kao sećanje, dužnu poštu i podstrek kako treba raditi i boriti se.

Slava mu i hvala.

AKADEMIK PROF. DR ČEDOMIR SIMIĆ
(28. VI 1896 — 5. I 1969)

Vladeta SIMIĆ

AKAD. PROF. DR ČEDOMIR SIMIĆ JE RODEN 28. VI 1896. GOD. u selu Čumiću u neposrednoj blizini Kragujevca. 5. I 1969. god. ugasio se u Beogradu njegov život pun samopregornog rada i stvaralaštva u struci i nauci.

Akad. prof. dr Čedomir Simić

Osnovnu školu učio je i završio u svom rodnom mestu, a gimnaziju u Kra-
gujevcu i Nišu, odakle je kao đak VII razreda gimnazije, prekinuvši svoje
školovanje pošao 1915. god. sa srpskom vojskom u povlačenje preko Alba-
nije, da bi se iste godine našao u Solunu. U Solunu je završio svoj vojni
rok i 1916. god bio, kao đak podnarednik, raspoređen u pešadijski puk
I moravske divizije. U toku 1916. i 1917. god., pa do polovine 1918. god.
učestvovao je kao borac na Solunskom frontu u borbama protiv Nemaca i
Bugara. U toku 1918. god. završio je u Solunu VIII razred gimnazije, gde
je položio maturu. Juna meseca 1918. god. bio je oslobođen vojske, da bi
sa grupom đaka, takođe srpske vojske, bio upućen u Italiju na studije.
U jesen 1918. god. upisao se na Medicinski fakultet u Rimu. Zbog učešća
u demonstracijama protiv Italije i njenih aspiracija na Dalmaciju, bio
je nepoželjan i zbog toga je prešao u Francusku u kojoj se našao 1. ja-
nuara 1919. god. gde se u Parizu ponovo upisao na Medicinski fakultet.
Iz Pariza prešao je koncem 1920. god. u Strasburg, gde je produžio stu-
dije na tamošnjem Medicinskom fakultetu, koje je završio februara 1924.
god., položivši ujedno i doktorski ispit.

Aprila meseca 1924. god. vraća se u Srbiju. Maja meseca iste godine po-
stavljen je, po svojoj želji, za lekara Bakteriološke stanice u Skoplju, koja
je potom ušla u sastav Tropskog instituta u Skoplju.

Krajem 1925. god. dobio je Rokfelerovu stipendiju u cilju spicijalizacije
parazitologije na Pasterovom institutu u Parizu pod rukovodstvom emi-
nentnog parazitologa toga vremena profesora Brumt-a. Prof. dr Simić
tamo provodi jednu godinu radeći neumorno na izučavanju problema
tropske medicine. Po završenoj specijalizaciji vraća se ponovo u Skoplje
u Tropski institut, koji je prerastao u Higijenski zavod, na kome je po-
stavljen za šefa Odeljenja za malariju i parazitologiju. Od tada se prof.
dr Simić sa puno žara i ljubavi posvećuje parazitološkim istraživanjima
kada počinje da objavljuje svoje naučne radove, uglavnom u francuskim
časopisima. Istaknut kao odličan stručnjak i naučni radnik, prof. dr Simić
biva postavljen 1934. god. za direktora Higijenskog instituta u Skoplju
gde je neumorno radio uglavnom na suzbijanju malarije i drugih parazito-
loških oboljenja u Makedoniji.

Na novo osnovanom Veterinarskom fakultetu u Beogradu prof. dr Simić
je izabran 1937. god. za vanrednog profesora za parazitologiju. On se
još odmah, u početku, posvećuje pedagoškom i istraživačkom radu i or-
ganizaciji Parazitološkog instituta na pomenutom Fakultetu u Beogradu.
God. 1940. izabran je za redovnog profesora na istom Fakultetu. Tu je
proveo nekoliko godina i za vreme okupacije, odakle je prešao u svoje
selo Čumići, ležeći besplatno bolesnike.

Posle rata ponovo se vraća na svoju dužnost u Veterinarski fakultet, gde
školske 1947/48. god. biva izabran za dekana ovog Fakulteta. U toku
1954/55. god. postao je prvi predsednik Saveta Veterinarskog fakulteta u
Beogradu. God. 1949. postavljen je za upravnika Instituta za parazitolo-
giju Srpske akademije nauka, odnosno današnjeg Odeljenja za parazito-
logiju i mikrobiologiju Instituta za medicinska istraživanja Srpske aka-
demije nauka. Krajem 1948. god. izabran je za dopisnog, a 1950. god. za
redovnog člana Srpske akademije nauka i umetnosti.

Prof. dr Simić je bio ekspert Svetske zdravstvene organizacije za parazito-
logiju u Jugoslaviji. God. 1950. izabran je za predsednika Komisije pri
Međunarodnom ofisu za stočne zaraze sa sedištem u Parizu. Pod nje-
govim rukovodstvom održana su, pri Saveznom zavodu za narodno zdrav-
lje u toku 1961. do 1963. god. tri Internacionalna kursa za suzbijanje ma-
larije za lekare iz azijskih i afričkih zemalja.

Naučni i pedagoški rad prof. dr Simića je veoma raznovrstan, bogat i
plodan. U toku svog dugogodišnjeg rada objavio je preko 200 naučnih
radova, uglavnom u francuskim, a i našim časopisima.

Pre rata napisao je udžbenik iz Parazitologije, a posle rata još tri udž-
benika za studente Veterinarske medicine i biologije, a uz to još neko-
liko monografija iz parazitologije.

Veliki dijapazon njegovog stvaralaštva obuhvata različite oblasti, uglav-
nom iz oblasti suzbijanja malarije u Jugoslaviji, pre svega u Makedoniji,
zatim iz oblasti amebijaza, lajšmanijaza, blebotomina, crevnih parazita,
piroplazmoze, toksoplazmoze i još nekih drugih parazita.

Posebno je obradio amebu dizenterije. Njegova metoda i podloga za izo-
lovanje *E. dysenteriae* prihvaćena je i priznata od mnogih parazitologa
u svetu, pa je i našla široku primenu u praksi.

Lajšmanijazu je proučio skoro na celoj teritoriji Jugoslavije, a isto tako
flebotomine, vektore kala-azara i uzročnike papatačijeve groznice. Posve-
tio je veliku pažnju ispitivanju crevnih parazita u školske dece. Sa svo-
jim saradnicima proučio je faunu crevnih protozoa i helminata u školske
dece u Srbiji, odnosno Vojvodini i Kosovu, a isto tako i u Makedoniji,
Crnoj Gori, Dalmaciji i Sloveniji.

Problem toksoplazmoze je postao posebno poglavlje u naučnoj delatnosti
prof. dr Simića. Prof. dr Simić ima velike zasluge i u ostalim oblastima
proučavanja parazita i insekata koji prenose parazite.

Njegova proučavanja Golubačke mušice i migracija njenih larvi, kao i
ispitivanja faune krpelja predstavljaju ogroman doprinos u poznavanju i
suzbijanju štetnog dejstva ovih insekata, ne samo na životinje već i na
ljude.

Za požrtvovanost i velike napore koje je uložio u sanitarnoj službi, pre
svega u proučavanju i suzbijanju raznovrsnih parazita u životinja i ljudi,
prof. dr Simić je dobio zaslužno priznanje i mnoga odlikovanja, ne samo
u našoj zemlji, već i u inostranstvu.

Imao sam prilike da kroz 35 godina budem često puta u prisnoj vezi sa
prof. dr Simićem. Bili smo tako reći u neposrednoj blizini, institut do in-
stituta, što je omogućilo da budemo u stalnom kontaktu.

Prof. dr Čedomira Simića upoznao sam sa radom Sekcije SR Srbije Nauč-
nog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije. On se učlanio i
bio je spreman da u Sekciji aktivno učestvuje svojim bogatim is-
kustvom i doprinosom u naučnom radu. Na žalost, obhrvan bolešću pro-
gresivne hipertenzije, bio je sprečen da nam bude od koristi, a njegova
iznenadna smrt učinila je nenadoknadivi gubitak ovakvog plodnog druš-
tvenog, socijalnog, stručnog i naučnog radnika velike vrednosti i velikih
zasluga.